

Blok III-2 – Uitwerking van de twee verschillende drama's

De Hiram-mythe en de Redenaar – het drama van Hiram Abiff

De Hiram-mythe – de drie delen

De getuigenis van de redenaar bestaat uit drie delen. Ze worden respectievelijk voor, tijdens en na de reis en de verheffing uitgesproken:

I. uitgesproken *voorafgaand* aan de reis langs de diepste, buitenste duisternis

Dit deel valt in drie delen onder te verdelen:

- In deel I-a wordt verhaald van Salomo's voornemen om een tempel te bouwen en hoe hij daarbij de hulp kreeg van koning Hiram van Tyrus en de bouwmeester Hiram Abiff.
Hoe bij de bouw het onderscheid tussen leerlingen, gezellen en meesters werd gehanteerd en hoe er bij iedere graad een herkenningsteken en herkenningwoord werd ingesteld.
- Vervolgens wordt in deel I-b verteld, hoe drie gezellen Hiram Abiff achtereenvolgens bij de zuider-, wester- en oosterpoort trachten te dwingen hen het meesterwoord bekend te maken en, toen deze voor deze chantage niet bezweek, hem achtereenvolgens op keel, hart en hoofd sloegen en hij bij de laatste slag bezweek.
- Tenslotte bericht deel I-c van de getuigenis, hoe de drie gezellen het lichaam van Hiram Abiff buiten de tempel begroeven, de plaats van een acaciatak voorzagen ter herkenning en gefolterd door gewetenswroeging op de vlucht sloegen.

Direct hierop volgt de reis langs de buitenste duisternis. Die reis verloopt zoals wij allen dagelijks doen: *schuifelend* langs **de diepste, buitenste duisternis**, de blik **afgewend van de middenkamer**.

Maar dan komt de schok, als onze blik naar het O.: is gewend. Dat is het moment, waarop ons geweten ons doet beseffen: **Zelfs het O.: is ledig**. Dat is het moment, waarop we beseffen, hoe we in geestelijke leegte leven.

De verdere reis van de gezellen dramatiseert de innerlijke bewustwording van die mens, in wie het gaat dagen, dat de gehele mensheid in duisternis verkeert door zijn conditie in het fysieke leven – de planetaire verduistering – maar ook door de levenshouding van de mens zelf – een gedachte, die steeds meer bij hem post vat door de delen I-b-c van de getuigenis van zijn geweten. Hij wordt zich steeds meer bewust van een ingrijpend gebeuren in een ver verleden, waardoor het meesterschap van de ingewijde bouwheer verloren is gegaan en daarmee de bouw van de tempel tot stilstand is gekomen.

II. uitgesproken *tijdens* de reis langs de diepste, buitenste duisternis (in Z.: – W.: – N.:)

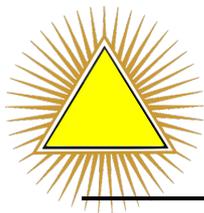
Dit deel valt in twee delen onder te verdelen:

- In deel II-a werkt de redenaar in op het geweten van de gezellen. Deze gaat daardoor beseffen, dat de oorzaak van de grote duisternis bij zijn reis iets te maken moet hebben met de moord op de bouwheer van de tempel en dat hij daar wellicht op één of andere wijze bij betrokken is, dan wel is geweest. Zijn geweten confronteert hem immers tot driemaal toe met de indringende uitspraak: *“Ach ware mij liever dan dat ik had deelgenomen aan de misdaad op Hiram Abiff.”*
- De gezellen weten uit deel I-b-c al wat er in een ver verleden is gebeurd. Maar in deel II-b wordt dat gebeuren door de woorden van zijn geweten onderdeel van zijn eigen leven. De redenaar vertelt, dat Hiram Abiff niet meer bij de bouw verscheen, bloedsporen werden ontdekt en dat drie, vijf en tenslotte negen meesters werden uitgezonden om hem te zoeken. Het **oude meesterwoord** en **oude meester-teken** lijken verloren, waardoor Salomo bepaalde, dat, indien de meester zou worden gevonden, het eerste teken dat gemaakt zou worden en het eerste woord dat gesproken zou worden, respectievelijk het **nieuwe meester-teken** en **nieuwe meesterwoord** zouden zijn.

Deel II van de getuigenis leidt ertoe, dat de gezellen – nu uit eigen vrije wil, in tegenstelling tot de reis, die hij daarvoor langs de buitenste duisternis door lotsbestemming moest gaan – besluit om alles te beproeven om het verloren woord weder te vinden. Vanuit die instelling zal hij zich bewust en vrijwillig – in tegenstelling tot Hiram Abiff – overgeven aan de hand, die hem neerslaat. Zo blijkt hoe beide drama's tot dit moment weliswaar verschillend zijn en na elkaar plaats vinden, en toch volledig samenhangen. Dat zal voor deel III van de getuigenis enigszins anders blijken te zijn.

III. uitgesproken *na* de verheffing van de Gezelle

In dit deel van de getuigenis van de redenaar wordt verhaald, hoe de negen door Salomo uitgezonden meesters (zie deel II-b van de getuigenis) onder het licht van de vlammeende ster de grafheuvel met de acaciatak en daarin de verloren meester terug vonden. Zij maakten een teken van ontroering, dat het nieuwe meester-teken werd. Noch de aanraking van de leerling (door de 2^e Opz.), noch die van de gezellen (door de 1^e Opz.) kon de meester oprichten. Dat gelukte alleen de E.:Mr.: met de vijf punten van het meesterschap. De eerste uitroep van de omstanders was M.:B.: en dat werd het nieuwe meesterwoord.

Uitwerking van de twee verschillende drama's

M.: B.:

De wijze, waarop Hiram Abiff werd verheven, is identiek aan de wijze, waarop iedere gezel tot op de dag van vandaag wordt verheven. Daarin zijn de beide drama's dezelfde. Maar bij de verheffing van het lijk van Hiram Abiff in het 3^e graads ritueel van de Schotse Ritus betekenen de woorden M.:B.: **Het vlees verlaat de beenderen**, terwijl dezelfde woorden bij de verheffing van de gezel heden ten dage betekenen: **Hij leeft in de zoon**.

De redenaar – ons 'geweten'

In deel I van zijn getuigenis vertelt de redenaar de gezel van een ingrijpende gebeurtenis uit een ver verleden, die we eens *geweten* hebben, maar inmiddels vergeten zijn.

In deel II werkt hij op *het geweten* van de gezel in, maar dan als 'geweten' in de pregnante betekenis van het woord. De gezel wordt dan aangesproken in zijn morele gevoel en gaat zich afvragen, wat hem te doen staat om het goede te laten zegevieren.

Het drama van de gezel speelt zich niet alleen af tegen de achtergrond van, maar komt uit een voor de mensheid ingrijpende gebeurtenis in het verre verleden voort. Dat drama heeft de mensheid in de **'boze gezellenfase'** van zijn bewustzijnsontwikkeling collectief veroorzaakt. Die 'daad' leeft niet meer in ons dagbewustzijn, is weggedrukt in ons onderbewustzijn. Maar het moet ons allen stap voor stap duidelijk worden, hoe ons huidige individuele drama met een collectief drama, dat zich in het verre verleden heeft afgespeeld, verband houdt. Vanuit die wetenschap besluit de gezel alles te beproeven om de meester weer te vinden, wat leidt tot zijn 'sterven' en latere verheffing. Het is een kenmerk van de meester, dat hij ontdekt, hoe zijn eigen bestaan in samenhang verkeert met de geschiedenis van de gehele mensheid.

Hoge moed verwordt tot hoogmoed – de 'boze' gezellen

Als de meester wordt vermoord is de **'leerlingfase'**, waarin de mensheid door de ingewijden werd geleid, ten einde. Helemaal door de in de Schotse Ritus gebruikte getalensymboliek, waarbij eerst 15 gezellen het meesterwoord wensten te ontvangen, maar er 12 zich terug trokken, toen 3 tot geweld bereid waren over te gaan, is duidelijk, dat het om **een collectief gebeuren** gaat. De mensheid komt in zijn **'gezellenfase'**. Door de voortschrijdende bewustzijnsontwikkeling wil men op eigen benen staan en zich losmaken van zijn autocratische, ingewijde leiders. Daarmee verliest de mens echter hun hoge wijsheid.

Dit streven naar zelfstandigheid getuigt van *hoge moed*. Maar vanwege de ego-vorming, rationalisering en vermaterialisering verwordt die tot *hoogmoed* en de mens verwijderd zich steeds meer van de geestelijke wereld. Hij verliest gevoel en respect voor de wereld van de geest en waant zich wijsheid met platte rationaliteit gemakkelijk en gewelddadig te kunnen verwerven.

'Wijsheidspoorten' worden dichtgeslagen**1. De 24-delige maatstok op de keel bij de z.-poort**

Met de 24-delige maatstok wordt bij de zuider-poort het keel-chakra dichtgeslagen.

De 24-delige maatstok dient om orde aan te brengen. Orde is voorwaardelijk om waarheid aan het licht te brengen. Het keel-chakra biedt het vermogen om van die geordende waarheid te getuigen. In het Z.: straalt het licht optimaal en kan die geordende waarheid in het volle licht tot uiting worden gebracht en tot schoonheid worden. Samengevat gaat het om: *het uiten van de geordende waarheid (= schoonheid) van de ingewijde in het Z.:*

De 24-delige maatstok wordt hier echter door de eerste boze gezel gewelddadig gebruikt en dat betekent de teloorgang van die orde, waarheid en schoonheid. Zijn optreden symboliseert, hoe **de stem van de ingewijde**, die in het licht van het Z.: van de grote orde en samenhang van alle leven wist te spreken, **werd dicht geslagen**.

2. De winkelhaak op het hart bij de westerpoot

Met een winkelhaak wordt bij de westerpoot het hart-chakra dichtgeslagen.

De winkelhaak dient om in de rechte verhoudingen in het leven harmonie te brengen. Dat is een hartsgesteldheid, die we in het W.: hebben te realiseren. Samengevat gaat het om *de hartsgesteldheid van de ingewijde in het W.:*

Nu wordt de winkelhaak hier door de tweede boze gezel gewelddadig gebruikt en dat betekent de teloorgang van die harmonie. Zijn optreden symboliseert, hoe ook **het hart van de ingewijde** voor de wereld **werd gesloten**.

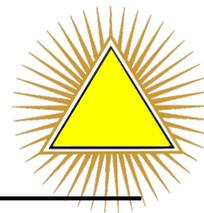
3. De hamer op het hoofd bij de oosterpoort

Met een hamer worden bij de oosterpoort de bovenste chakra's van hoofd en kruin dichtgeslagen.

De hamer verleent kracht. Hoofd- en kruin-chakra zorgen voor de doorstroom van inspiratie, van het hoge weten uit de wereld van de geest. Die inspiratie komt symbolisch gezien uit het O.: Samengevat gaat het om *de voor hoge inspiratie openstaande geest van de ingewijde in het O.:*

De hamer wordt hier door de derde boze gezel gewelddadig gebruikt en dat betekent de teloorgang van de inspiratie, van het hoge weten der ingewijden. Zijn optreden symboliseert, hoe de verbinding tussen het O.:, de wereld van *het hogere bennustzijn*, en het bewustzijn van de mens met grof hamergeweld werd vernield. De 'platte' rationale filosofie gaat als met een botte hamer de geïnspireerde spiritualiteit in twijfel trekken en tenslotte geheel verloochenen. **De kennis van de ingewijden verdween van het toneel en stierf**.

De drie plaatsen, waarop de meester wordt getroffen corresponderen met de trits W.: -K.: -S.:, maar dan in omgekeerde volgorde. De logica daarvan is, dat door verdrinking en verharding eerst de verfijning om schoonheid te creëren verloren gaat, dan de warmte-kracht van het hart. Tenslotte verwordt wijsheid tot platte rationaliteit.

Het drama van de gezel en de Eerwaarde Meester

De terugkeer van de wijsheid – nu in iedere mens

Na het tijdperk van de grootste verdichting moet er natuurlijk weer een opgang komen, die al het bestaande op aarde na de 'uitademing' weer tot de 'inademing', na de differentiatie en 'verbrokkenheid', weer tot de integratie zal voeren. (zie *Alles in de gehele kosmos 'ademt'*, blz. 56)

Als de Europese cultuur inderdaad samenvalt met het tijdperk van de grootste verdichting, dan moet in de toekomst de spiritualiteit weer terugkomen en tot integratie leiden. Zo spreken naast de utopische idealen van de vrijmetselarij – zoals de verenigde passer en winkelhaak en de tempel der mensheid – ook alle grote mystieke dichters in hun idealistische en hoopvolle verhalen.

Die wijsheid is dan niet alleen voorbehouden aan enkele ingewijden, maar voor iedereen beschikbaar. En die wijsheid hoeft niet meer op *on*-natuurlijke wijze in een mysterieschool verworven te worden (zie *Inwijding in de Mysteryescholen*, blz.62), maar zal dan op natuurlijke wijze door iedere mens in het gewone leven veroverd kunnen worden. De reis naar die wijsheid is die van de gezel.

Mens en mensheid in de nood van de 'gezellenfase'

De mensheid is in de gezellenfase van zijn ontwikkeling tot hoogmoed geraakt en heeft de wijsheid van de ingewijde – in de mythe verpersoonlijkt door Hiram Abiff – vermoord. *Dat moest gebeuren*, anders zou de individuele mens nooit in de nood zijn geraakt en gedwongen zijn geweest om op eigen kracht tot volkomen zelfstandigheid te komen. Maar dat betekent wel een zware levensles. Hij staat nu immers geheel op zichzelf teruggeworpen in het leven, zonder de geleidende, 'ouderlijke' wijsheid, die hij voorheen altijd naast zich had. Nu die uiterlijke wijsheidsbron is weggefallen, moet hij die wijsheid in zichzelf ontdekken, want *Zelfs het Oosten is ledig*.

(Er dagen nu veel parallellen met het 1^e graads ritueel.)

Het onderbewuste wordt aangeboord, waarin niet alleen van alles te vinden is, wat nog nimmer in het dagbewustzijn is ontwaakt, maar waarnaar we ook van alles weggedrukt hebben, wat we vanuit allerlei emoties wilden vergeten en dus uit ons dagbewustzijn hebben verbannen. Zo hebben we ook de herinnering aan de beleving van een geestelijke wereld – vanuit het verlangen om maar vooral heel solide en nuchter met beide benen op de fysiekmateriële grond te staan — naar het onderbewustzijn verbannen. En we denken nu als 'boze' gezellen met die levensvisie wel recht op het meesterwoord te hebben. Dat symboliseert het gedrag van de 'boze' gezellen.

Mogen we in fysieke zin een losstaand brokstuk leven zijn, in de hogere frequenties van de wereld van de geest zijn we met de gehele mensheid verbonden en in nog hogere zin met al wat leeft. In de diepste lagen van ons onderbewustzijn dragen we al dit soort grote collectieve

herinneringen mee. Dus ook de moord op Hiram Abiff. Die misdaad heeft de mensheid (beschaamd) al drie millennia collectief naar een diep onderbewustzijn verbannen – vrij naar de woorden van de Red.: *die misdaad hebben de 'boze' gezellen buiten de tempel begraven en gefolterd door de wroegingen van hun geweten zijn zij daar ijlings van weggevlucht*. Als dan het oosten zo demonstratief leeg blijkt, wordt door ons geweten (de Red.:) – **gedurende een gehele ronde door alle windstreken** (zie figuur 45) – die misdaad weer naar het dagbewustzijn teruggebracht.

De rol van de E.:Mr.: in de reis van de gezel

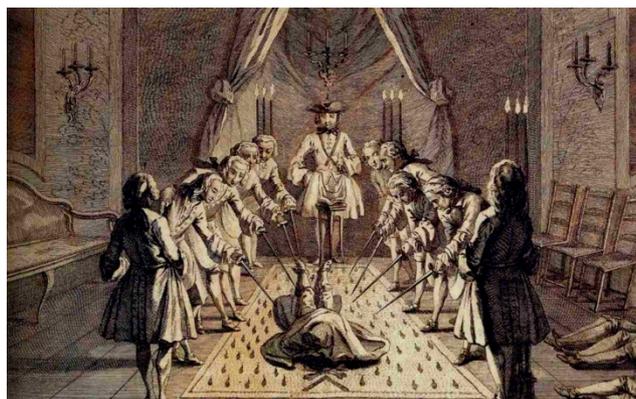
Weer in het O.: teruggekeerd zit daar niet op de troon de ons inmiddels bekende A.:Mr.:, de verpersoonlijking of vertegenwoordiger van de O.:B.:d.:H.:, de bouwheer van onze kosmos, maar de verpersoonlijking van een nog hoger bewustzijn, die E.:Mr.: wordt genoemd. (zie blok III-1, blz. 68 en III-5, blz. 84)

Een stem van hoge inspiratie nodigt ons uit alles te beproeven om de meester weer te vinden. We zijn tot het besef gekomen, dat de hoogmoed van de mensheid tot de dood van de meester heeft geleid. Die hoogmoed moeten we laten varen en omzetten in de overgave aan het hogere in onszelf, dat door de E.:Mr.: wordt verpersoonlijkt. **We komen nader tot het Ken u zelf.**

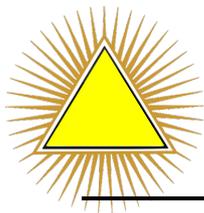
De mysterieuze leiding vanuit het Hoger Zelf in ons eigen wezen brengt ons tot de verlossende overgave en geeft ons met de kracht van Zijn moker de benodigde W.:, K.: en S.: mee. We zijn gereed voor de transformatie.

De innerlijke arbeid tijdens de graflegging in de middenkamer

De beoogde transformatie treedt niet als vanzelf in. De mens zal daar grote arbeid voor moeten verrichten. Dat is alleen geen arbeid in het W.:, maar een innerlijke arbeid in de middenkamer, die aan de waarneming van de buitenwereld ontgaat. De mens is voor de buitenwereld schijnbaar dood. Alleen de **acacia-tak** geeft aan dat er nog sprake van leven is. Waaruit bestaat die arbeid?

figuur 46

❖ Verwerking van de schuldgevoelens

Natuurlijk heeft de gezel wroeging over de moord op Hiram Abiff. Maar veel groter is de wroeging over het feit, dat hij er zolang over heeft gedaan om tot dit inzicht en het verlossende offer te komen. Ieder gewetensvol mens komt tot wroeging, als hij zich realiseert, hoeveel leed er in de loop der tijden is geschied, omdat ook hij er zo lang over heeft gedaan om tot inzicht te komen. Dat besef over de eigen blindheid, domheid, hardleersheid en gebrek aan moed om de werkelijkheid onder ogen te zien belast de gezel in deze fase het meest. Met hoeveel beschamende onzin, het leven niet dienend gedoe vullen we allen niet nog een groot deel van ons dagelijkse leven, terwijl – mede door ons falen en wegzien – nog de grootste misstanden en onmenselijkheden overal ter wereld plaats vinden. Ieder, die gewetensvol in de spiegel kijkt, moet bekennen, dat hij zich niet ten volle inzet voor de vrede op aarde. Deze nog lange weg is in ons meester-ritueel niet uitgewerkt, alleen met de graflegging symbolisch gedramatiseerd.

❖ Overeenkomst met handwassing en 3^e reis 1^e graad

De handwassing (blz. 14), het ledigen van de bittere beker en het gaan van de 3^e reis met het *Op U komt het aan* in het 1^e graads ritueel (blz. 16-19) hebben veel gemeen met de innerlijke arbeid tijdens de graflegging.

Ontstijgen aan het kosmisch avontuur

Maar er is ook een belangrijk verschil, omdat we door de Hiram-mythe ons bestaan in het grote verband van de bewustzijnsontwikkeling der mensheid leren zien, in hogere zin ook met de ontwikkeling van Moeder Aarde, ja zelfs met de gehele kosmos. Daarom zullen we in de volgende fase van de inwijding **niet alleen uit het 'graf', maar zelfs uit de middenkamer verheven worden en met de E.:Mr.: verenigd in de 'bovenkosmische' belevingswereld terecht komen.** Daarom is de A.:Mr.: in dit ritueel vervangen door de E.:Mr.: Met het 1^e en 2^e graads ritueel bevinden we ons met ons bewustzijn nog binnen de kosmos van de O.:B.:d.:H.: Met onze verheffing ontstijgen we met ons bewustzijn aan het kosmische avontuur.

❖ De woorden van de E.:Mr.: in de broederketen

Dat laatste blijkt uit de woorden van de E.:Mr.: in de broederketen:

Zo staat voor het oog van de hoogst-ingewijde niet alleen de mensheid, maar de ganse schepping in het vast verband van een afdalende en opgaande liefdeketen, een keten, die alle delen van het Universum ineenschakelt en samenbindt en die al het bestaande in een machtige keer weer heentrekt naar zijn Oorsprong.

Dit is een cluster van diep mystieke wijsheden, die we in het instructie-blok III-5, blz. 84-85 zullen uitwerken. Alle daarvoor benodigde mystieke bouwstenen hebben al de revue gepasseerd.

De verheffing door de vijf punten van het meesterschap

Van schuld kunnen wij onszelf nimmer schoonwassen. Allereerst moet degene, die door ons geleden heeft, ons vergeven. Maar daarmee is de werkelijk gewetensvolle mens nog niet vrij van *de last van zijn schuldgevoel.* (zie *handwassing, genade van reiniging*, blok I-2, blz. 14-15)

❖ Waarom noch 3, 5 of 9 meesters, noch de Opzz.: de gezel kunnen verheffen

Alleen het Hoger Zelf, dat één is met alle leven, kan ons namens alle leven, dat door ons falen geleden heeft, vergeven. Alleen het Hoger Zelf kan ons de *genade* geven, die ons van de last van onze schuldgevoelens verlost. Daarom kunnen noch 3, 5 of 9 meesters, noch de 2e en de 1e Opz.: met de aanraking van de leerling en de gezel ons verheffen. Zij vertegenwoordigen niet de oppermacht in ons gehele wezen. Alleen de E.:Mr.: kan ons als verpersoonlijking van dat Hoger Zelf *de genade van de verlossing* brengen en ons met de vijf punten van het meesterschap tot een volkomen vrije meester verheffen.

❖ De vijf punten van het meesterschap

Er worden hier twee symbolische beelden gecombineerd: **Het getal vijf** verwijst naar het zich op volkomen natuurlijke wijze ontwikkelende leven. (zie blz. 42-44) Aan dat symbolische beeld wordt **het menselijke fysieke lichaam** gekoppeld: **hand, voet, knie, schouder, hals.** Daarmee verheft de E.:Mr.: ons gehele wezen uit het 'graf van de wroeging' en brengt hij ons de verlossing.

❖ De eenwording met de eerwaarde meester

Na de verheffing met de vijf punten van het meesterschap zegt de E.:Mr.: tot slot "*... en niets kan ons meer scheiden.*" Die vereniging met de E.:Mr.: biedt ons het vermogen *tot in het fysieke leven* de vereniging met het Zelf te ervaren.

❖ De vlammeende ster in het 3^e graads ritueel

Daarom gaat op dat moment ook de vlammeende ster branden. Dat betekent immers, dat de hier verheven meester – *gelijktijdig met het in harmonie zijn met het Zelf* – ook volkomen zuiver, in harmonie met de kosmische wetten in het leven weet te staan. Het **Ken u zelf** is bereikt. (Dit is weer een niet vol te houden utopie, maar hij geeft aan in welke richting ons streven zou moeten zijn.)

❖ M.:B.: – Hij leeft in de Zoon (zie blok III-3)

De **Zoon** moet in het fysieke leven getuigen van de mede door zijn bijdrage verrijkte geest van zijn **Vader**. De inwijding culmineert in de geest van het **nieuwe meesterwoord** staande in het fysieke leven, zoals de mythe van Jezus ons ook leert: Jezus herrees in het fysieke leven. Dit in tegenstelling tot de inwijding in de tijdgeest van het **oude meesterwoord**, waarin het fysieke leven alleen maar als ballast werd ervaren voor de vereniging met het Zelf. We komen op deze intrigerende thematiek in blok III-5, blz. 87, *Meesterschap in de oude en de nieuwe orde* nog terug.